

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ

“ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ!...”

ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΠΟΓΙΝΤΑΡ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΕΒΙΤΣ
(Το παραμύθι αυτό το έγραψα για
τον μικρό άνεπιό μου Ροϋντυ).

Έφυγε ή μικρή Λιλλά και ό 'Ιθάρ ήξερε καλά ότι δέν θά την ξανάβλεπε ποτέ πειά την χλωμή πριγκήπισσα. Και όταν, στην καμπή του δρόμου, πέρα, μακρυά, χάθηκε το άμάξι πού μετέφερε την Λιλλά, στην πρωτεύουσα, ό 'Ιθάρ έννοιωσε ένα παράξενο πόνο στην καρδιά. Για πρώτη φορά στην ζωή του αισθανότανε τέτοιο βάρος στο στήθος...

Περίλυπος και μελαγχολικός, άρχισε να τριγυρνά έδω κι' εκεί, με σκυμμένο κεφάλι. Ξαναπέρασε μόνος από τά μονοπάτια πού τά περνούσε άλλοτε μαζί με την Λιλλά, από τά δέντρα πού τους δρούσαν με την σκιά τους, από τά ποτάμια όπου καθρέφτιζαν και οι δυο το χαρούμενο πρόσωπό τους... Τά μάτια, όμως, του 'Ιθάρ ήσαν δακρυσμένα, τώρα πού έκανε τους περιπάτους αυτούς μόνος του, χωρίς την πριγκήπισσα.

Την Λιλλά την έφερε ή μητέρα της ένα πρωί, στα μέρη εκείνα. Η μικρή πριγκήπισσα είχε περάσει μιά θαραιά άρρώστεια και οι γιατροί είπαν ότι της χρειαζότανε θουνίσιος άερας. Οι γονείς του 'Ιθάρ είχαν ένα σπίτι χτισμένο κοντά στη λίμνη, με κατακόκκινη πρόσοψη, με πράσινα παραθυράκια και μ' ένα περιστερώνα στη στέγη. Η μητέρα της Λιλλά έμεινε ένθουσιασμένη από το γραφικό αυτό σπίτι και αποφάσισε να μείνη εκεί ώσπου να γίνη καλά ή κόρη της.

Και ή πριγκήπισσα είχε την τύχη να βρή ένα συνομηλικό σύντροφο στους περιπάτους και στα παιχνίδια της: τον 'Ιθάρ, τον γιο του οικοδεσπότη. Από την πρώτη μέρα πού γνωρίστηκαν, έγιναν φίλοι. Ο 'Ιθάρ, ένα χωριατόπουλο με ροδοκόκκινα μάγουλα και με γερά πόδια, κύτταζε την λεπτοκαμωμένη και ώχρη πριγκήπισσα με μάτια έκστατικά, νομίζοντας ότι έχει μπροστα του καμιά από τις νεράιδες της λίμνης, πού τις έβλεπε συχνά στον ύπνο του.

Στην άρχή, τά δυο παιδιά δέν είχαν πολλά λόγια μαζί. Κυττάχτηκαν θαθεία στα μάτια, την πρώτη μέρα της γνωριμίας τους, κατάλαβαν ότι θά μπορούσαν να συνεννοηθούν κι' έκαναν ένα περίπατο ως τη λίμνη, χωρίς ν' ανοίξουν ούτε μια φορά το στόμα τους... Από κείνη την ήμέρα, ό 'Ιθάρ έβγαζε τακτικά περίπατο την Λιλλά. Και όταν εκείνη κουραζότανε — ήταν ακόμα έξαντλημένη από την άρρώστεια, — το χωριατόπουλο την σήκωνε έλαφρά στην άγκαλιά του, σαν πούπουλο.

Σιγά-σιγά τά μάγουλα της μικρης πριγκήπισσας άρχισαν να παίρνουν χρώμα και τά ματάκια της να ζωηρεύουν. Πριν περάση πολύς καιρός, ή Λιλλά, ξαναγεννημένη από τον καθαρό άερα, είχε δυναμώσει κι' ήταν χαρούμενη και πεταχτή όπως ό 'Ιθάρ. Η μητέρα της ευχαριστούσε το Θεό για το θαύμα πού έκανε...

Τά καλά, μεταξωτά φορέματα της Λιλλά δέν άργησαν να παληώσουν και να κουρελιαστούν, με τά τρελλά παιχνίδια και με τους μακρυνούς περιπάτους ανάμεσα στους θάμνους και στ' άγκάθια. Ένα πρωί, ή πριγκήπισσα παρουσιάστηκε στον 'Ιθάρ ντυμένη χωριατοπούλα, με γαλάζιο σκούφο, με

άσπρη μπλουζα, με κίτρινη ποδιά και με τσόκαρα στα πόδια, χωρίς κάλτσες. Ο 'Ιθάρ, ξεθαρρεμένος από το ταπεινό ντύσιμο της Λιλλά, τόλμησε, για πρώτη φορά από τον καιρό πού γνωρίζοντουσαν, να της πιάση το χέρι και να της μιλήση στον ένικό...

Τώρα πού ή πριγκήπισσα έγινε τελείως καλά, ό 'Ιθάρ την έπαιρνε κι' έκαναν μαζί μακρυνούς περιπάτους στα περίχωρα. Συχνά έφευγαν από το σπίτι το πρωί και γύριζαν πίσω με το ήλιοβασιλεμα. Ω! πόσα πράγματα έμαθε ή Λιλλά, στο διάστημα αυτό, από τον μικρό φίλο της! Είχε γίνει πιό σοφή και από την δασκάλα της, πού δέν μπορούσε να ξεχωρίση ένα νούφαρο από ένα τριαντάφυλλο...

Όταν, όμως, βγήκε ό 'Ιούλιος, ή μητέρα της Λιλλά αποφάσισε να φύγουν πειά την έρχομένη Κυριακή από την έσοχή. Ήταν καιρός να επιστρέψουν στην πρωτεύουσα, τώρα πού ή πριγκήπισσα έγινε καλά.

Ο 'Ιθάρ, πέρασε όλη την ήμέρα, την παραμονή της άναχωρήσεως, μαζί με την φίλη του. Και όταν βράδυασε, όταν ή Λιλλά πήγε στο δωμάτιό της να κοιμηθί, ό 'Ιθάρ βγήκε κρυφά από το σπίτι κι' έτρεξε να κόψη μερικά λουλούδια για να κάνη ένα μπουκέτο για την πριγκήπισσα.

Το μπουκέτο αυτό κρατούσε στην άγκαλιά της ή Λιλλά την άλλη μέρα το πρωί, ένω άποχαιρετούσε τον 'Ιθάρ... Και το μικρό χωριατόπουλο παρακολούθησε το άμάξι πού μετέφερε την φίλη του στην πρωτεύουσα, ως τη στιγμή πού χάθηκε πέρα, μακρυά, στην καμπή του δρόμου...

Έφυγε ή μικρή Λιλλά, και ό 'Ιθάρ ήξερε πολύ καλά ότι δέν θά την ξανάβλεπε πειά... Και ή καρδούλα του ήταν θαρειά, θαρειά σαν μολύβι τώρα πού έμεινε όλομόναχος...

Τις φεγγαρόβραδους, ό 'Ιθάρ καθότανε στην όχθη της λίμνης και έλεγε ένα τραγούδι πού το άκουσε από την μητέρα του. Το τραγούδι αυτό το είχε μάθει και στην Λιλλά. Κι' ένω το ξανάλεγε, του φαινότανε ότι τον συνάδευε ή μικρή φίλη του, με την γλυκειά φωνή της, καθισμένη δίπλα του, κάτω από το χλωμό φως της σελήνης...

Χειμώνισε.

Ένα πρωί, ό 'Ιθάρ, βγαίνοντας από το σπίτι του, είδε τον κάμπο άσπροντυμένο. Το χιόνι είχε σκεπάσει και τά γνώριμα μονοπάτια και τους θάμνους και τις πρασινάδες πού θύμιζαν στο χωριατόπουλο την πριγκήπισσα. Την ήμέρα εκείνη, ό 'Ιθάρ δοκίμασε την έντύπωσι ότι ή Λιλλά άρχισε ν' απομακρύνεται από κοντά του...

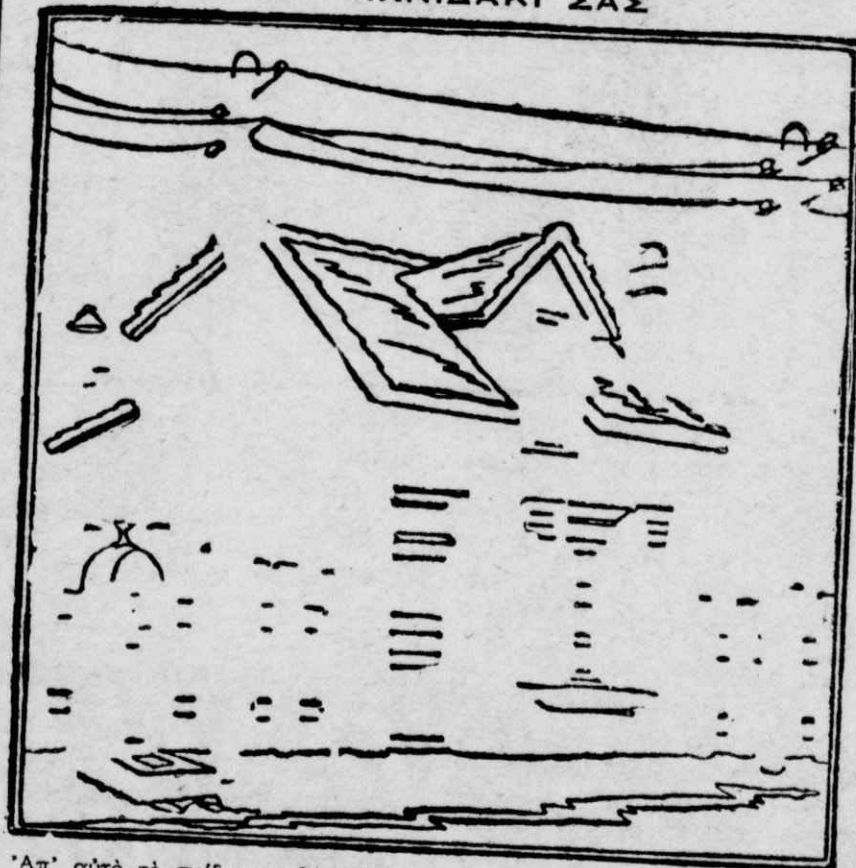
Και, για να κρατήση ζωντανή την εικόνα της φίλης του, πήρε ένα ραβδί κι' άρχισε να χαράζει πάνω στην λευκή επιφάνεια του χιονιού ένα όνομα, πού ήταν θαθεία χαραγμένο και στην καρδιά του: «Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...»

Μά ό άερας παρέσερνε το χιόνι και έσβυνε το άγαπημένο όνομα. Ο 'Ιθάρ ξανάρχιζε τότε να γράφη τά ίδια γράμματα πού αποτελούσανε όλα μαζί την μοναδική έννοια του: «Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...» Ζούσε μονάχα με την άνάμνησι της μικρης πριγκήπισσας. Δέν έπαιζε πειά με τ' άλλα παιδιά του χωριού. Άγάπησε την μοναξιά, γιατί μέσα στη σιωπή μπορούσε ν' άναπολή καλύτερα την μορφή της μικρης φίλης του.

Οί γονείς του κατάλαβαν ότι κάτι είχε. Τον έβλεπαν να χάνη μέρα με την ήμέρα την ευθυμία του και την όρεξί του και δέν ήξεραν τί να θάλουν με τον νου τους. Του κάκου τον ρωτούσανε

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Απ' αυτό το σχέδιο, καθώς βλέπετε, λείπουν όλες ή κάθετες γραμμές. Συμπληρώστε το λοιπόν, χαράζοντας τις γραμμές αυτές και θά φτιάξετε ένα ωραίο σχεδιαγράφημα.

ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

να τους πή τί καύμος τόν βασάνιζε. 'Εκείνος είχε το μυστικό του θαθεία θαμμένο στην καρδιά του...

Σιγά-σιγά πέρασε και ο χειμώνας. Τά χιόνια έλωσαν, τά ποτάμια άρχισαν νά ψιθυρίζουν και πάλι τó άτέλειωτο τραγουδι τους και τ' όνομα «Λιλλά» είχε χαθή άπ' όλα τά μερη όπου τó χάραξε ó 'Ιθάρ. Αυτό, όμως, δέν τόν πείραζε. Γιατί τó άγαπημένο όνομα τó έλεγαν τώρα τά πουλιά πού κελαιδούσανε στις πράσινες φυλλωσιές τών δέντρων, τó γλυκό άεράκι πού φυσούσε ανάμεσα στις καλάμιές τής λίμνης.

Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...
'Ολόκληρη ή φύσις γλυκοψιθύριζε τ' όνομα αυτό...

***

Μιά φεγγαρόλουστη νύχτα, ó 'Ιθάρ ξαναπήγε και κάθησε στην άκρη τής λίμνης, πού του θύμιζε τήν περασμένη του εύτυχία. Ξαφνικά, μέσα στην νυχτερινή σιγή, άκούστηκε τó τραγουδι ένός πουλιού. 'Ο 'Ιθάρ άνατρίχιασε. Τέντωσε τó αυτί του... Ναι, δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία ότι και τó πουλί καλούσε τήν μικρή πριγκήπισσα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

'Η καλάμιές πού πλαισίωσαν τήν λίμνη άρχισαν κι' αυτές νά ψιθυρίζουν ένα όνομα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

'Ο 'Ιθάρ νόμιζε πώς έβλεπε όνειρο. 'Αναρωτήθηκε άν ή φωνές αυτές ήσαν έξωτερικές ή άν έβγαίνουν άπό τήν καρδιά του. Μά όταν πρόσεξε καλύτερα, βεβαιώθηκε ότι και τó πουλί, και τó άεράκι και ή καλάμιές καλούσανε κείνη τήν νύχτα τήν πριγκήπισσα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Και τότε, ó 'Ιθάρ είδε τήν μικρή φίλη του νά προβάλλη μέσα άπό τήν άσημένια επιφάνεια τής λίμνης! Ναι, ήταν ή Λιλλά, εύθυμη και γελαστή, ντυμένη χωριατοπούλα... Και είχεν άπλωμένα τά χεράκια της πρós τόν 'Ιθάρ, σαν νά τόν καλούσε αυτή κοντά της...

— Λιλλά! ξανάρθες;... ψιθύρισε ó 'Ιθάρ.

Σηκώθηκε όρθιος και άρχισε νά προχωρή πρós τó μέρος τής πριγκήπισσας...

Τó νερό τής λίμνης έφτασε στά γόνατά του, στην μέση του, στό λαιμό του, χωρίς ó 'Ιθάρ νά καταλάβη τίποτα... Ναι, μερικά άκόμη θήματα και θά θρισκότανε κοντά στην πριγκήπισσα...

Πάνω άπό τά νερά τής λίμνης, πού τά λούζει τó φώς του φεγγαριού — και πού σκεπάζουν τώρα ένα μικρό πτώμα... — τó πουλί, τó άεράκι και ή καλάμιές έξακολουθούν νά ψιθυρίζουν με γλυκό παράπονο:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Πρίγκηψ ΜΠΟΓΙΝΤΑΡ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΕΒΙΤΣ

Ο ΑΓΓΕΛΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

λο τρεις φορές και πάλι τρεις. Κατάλαβα πώς κάτι κακό μήνυμα φέρνει τέτοιαν ώρα με τέτοιον καιρό. — 'Ιχ το Θεό, μου λέει, φεύγα και χάθηκες. 'Ο πατέρας μου σε ξέρει πώς είσαι εδώ και θάρρη άπόψε μ' ένα χωροφύλακα νά σου πάρουν τó κεφάλι. — Νά φύγω; πώς νά φύγω, πού δέν μπορώ νά σείσω τó ποδαρι. Αυτή μ' έσήκωσε 'ς τά χέρια της και μ' έσυρε όσο μπορούσε μακριά άπό τόν τόπο πού ήμουν. Γύρισε 'ς τή σπηλιά νά πάρη ό,τι έμειν' εκεί 'δικό μου για νά μήν τώθρουν σημάδι, μά δέν γύρισε πειά ή δύστυχη...»

Και ένώ μου έλεγε αυτά με τρεμουλιασμένη φωνή ó λαθωμένος ληστής, άνοίγει με μιάς ή πόρτα και μπαίνει ó Μίλτος. Ποτέ δέν θά ξεχάσω τήν όψη του. Τά μάτια άγρια, τά μαλλιά σηκωμένα, τά γένηια του, τά χέρια του, τά ρουχά του ματωμένα άπ' τó αίμα τής κόρης του. 'Ητον τρελλός σωστά τέσσαρες μήνες. 'Υστερα έγεινε καλά, μά τούμεινε πάντα μιά μελαγχολία, ως πού πέθανε ύστερα άπό δυό χρόνια με τόννομα τής Κατερίνας 'ς τó στόμα. 'Εμένα μ' έλύτρωσ' ó Θεός άπό τó θάρος πού θά είχα 'ς τή συνείδησί μου αιώνια. Τó δικό μου θόλι είχε πάρη μόνον τó μανίκι τής κάπας. 'Η Κατερίνα σκοτώθηκε άπ' τó χέρι του πατέρα της.

Δ'

'Ο ένωμοτάρχης κενώσας έκ νέου τó ποτήριόν του ήναψε και πάλιν άπό του λύχνου τó έν τή φορτ τής διηγήσεως σθεθέν σιγάρον. 'Εσίγησε και έσιγώμεν πάντες θαθέως συγ-

ΜΙΣΕΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

ριστή.

Κ' οί δυό κυττάχτηκαν τότε επί πολλή ώρα κι' ένα δάκρυ κύλησε στά μάτια του γέρου.

'Η μικρούλα είχε ξαναρχίσει νά παίζη.

— Είχα όρκιστή νά μη σε ξαναϊδώ ποτέ, ψιθύρισε ó Ζάν-Λουί. Μά δέν μόρεσα νά κρατήσω τόν όρκο μου ως τó τέλος. Πριν νά φύγω για πάντα άπ' αυτόν τόν κόσμο, ήθελα νά μάθω τί άπόγινες... Δέν θά θυμώσης γι' αυτό, Μισελίνα.

'Εκείνη του έδωσε τó χέρι της.

— 'Οχι, του άπάντησε. 'Εχουμε τώρα κι' ó ένας κι' ó άλλος άσπρα μαλλιά και ó καλός Θεός πού μάς βλέπει ως μάς κρίνει. Μου χρωστούσες — έπρόσθεσε — τή σημερινή εύτυχία, τήν εύτυχία νά σε ξαναϊδώ και νά σου πώ: Ζάν-Λουί, σ' άγαπούσα...

— Μ' άγαπούσες; φώναξε ó Ζάν-Λουί. Τότε γιατί;

Και κούνησε θλιωτέρα τó κεφάλι του νοιώθοντας όλον τόν πόνο του χαμένου έρωτά του νά ξαναγυρίζη μέσα στην καρδιά του.

'Εκείνη κατάλαβε τή σκέψη του.

— Μή λυπάσαι για τίποτε, του είπε. 'Εμεινες τίμιος άνθρωπος... Κι' αυτή ή θυσία τών καρδιών μας μάς κάνει σ' αυτήν τή γλυκειά ώρα περιήφανους γιατί έκτελέσαμε τó καθήκον μας, αυτή μάς κάνει νά μπορούμε νά δίνουμε τά χέρια μας χωρίς νά κοκκινίζουμε. Κι' αυτή τέλος μου έπιτρέπει νά κάνω αυτήν τήν έξομολόγησι, τήν όποία σου χρωστούσα, φτωχέ φίλε, πού ύπόφερες τόσο...

Και, καθώς ó Ζάν-Λουί άπόμεινε εκεί, χωρίς νά λήη λέξι, μαντεύοντας τά πάντα εκείνη τήν ύστατη ώρα, ή Μισελίνα έπρόσθεσε μ' ένα γλυκό και μελαγχολικό χαμόγελο:

— Τό ξέρω καλά πώς δέν είμαι πειά παρά μιά γρηά ασκημη και μαραμένη. Μά θέλω νά πάρης αυτή τή φορά μαζύ σου τó καλύτερο και τó πιο άγαπημένο χάδι τής καρδιάς.

Και, γυρίζοντας πρós τήν έγγονή της, τής φώναξε:

— Μισελίνα!

'Η μικρούλα πλησίασε.

Τότε ή γιαγιά Μισελίνα τήν έπηρε στην άγκαλιά της και, άπλώνοντάς τήν πρós τó γέρο, του είπε:

— Φίλησέ τήν για μένα!

Και σιγά-σιγά ψιθύρισε: Αυτός ó μικρός άγγελος πληρώνει τó πιο άγαπημένο χρέος τής γιαγιάς της.

'Ο Ζάν-Λουί πήρε τó κοριτσάκι στην άγκαλιά του. Τό κύτταξε επί πολλή ώρα σαν νάθελε ν' άποτυπώση τήν εικόνα του στην καρδιά του. Τό φίλησε δυό φορές γλυκά, κι' έπειτα άφοι τó άπόθεσε στην άγκαλιά τής γιαγιάς του, είπε με δακρυσμένα μάτια:

— Αντίο!

Και, χωρίς νά γυρίση πειά τó κεφάλι του, έφυγε...

ΦΕΡΝΑΝ ΜΠΕΣΣΙΕ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

είμαι μόνο ή Γκρέτα Γκάρμπο, είμαι και μιά γυναίκα πού θέλει νά ζήση όλες τις ζωές πού νοιώθει μέσα της. Μέσα μου νοιώθω νά στενάξη ή σύζυγος, ή μητέρα, ή έλεύθερη γυναίκα. Μά δέν μπορώ πειά νά βγώ άπό τήν προσωπικότητα πού μου έπέβαλαν και πού δέν είνε όλωσδιόλου δική μου. Δέν είμαι μόνον ή Γκρέτα Γκάρμπο. Είμαι και μιά γυναίκα. Και σαν τέτοια είμαι πολύμορφη!...

Καθώς βλέπετε, ή «Σφιγξ του Χόλλυγουντ» έχει θαθεία έπίγνωσι τής τραγωδίας της. Κι' αυτό τήν όδηγεί μοιραία στό λυκόφως τής δόξας της. Δέν δοκιμάζει πειά τίποτε άλλο παρά μιά άνέκφραστη άηδία για όλα. Μόνη της δολοφονεί τόν έαυτό της για νά ζήση μιά άλλη ζωή. Μά για μάς δέν ύπάρχει, δυστυχώς, παρά μόνο ως Γκρέτα Γκάρμπο κι' έτσι, σκοτώνοντας τήν Γκρέτα Γκάρμπο, ή μεγάλη καλλιτέχνις θά χαθή άπό τά μάτια μας, θά πάψη νά ύπάρχη για μάς, άδιάφορο άν αυτή θά ζή με μιά άλλη μορφή. Κι' αυτό δέν τó θέλει κανείς άπό τούς αναρίθμητους θαυμαστάς της.

ΤΖΩΝ ΜΑΚ ΚΕΝΝΕΤΥ

κεκινημένοι έκ τής φοβεράς ιστορίας. Και έν μέσω τής πενήθιμου εκείνης σιγής ήκούσθη αίφνης ως τελευταία άντηχη σις τών λόγων του ένωμοτάρχου πέραν άπό τής συστάδος τών πλατάνων ή γοερά του νυκτοκόρακος κραυγή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ